

Arrest

nr. 138 261 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaten E. BAELE en F. SCHEERLINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 1 juli 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legde een arbeidscontract voor van Multipaint bvba van 21.09.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene van 01.02.2013 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Op 03.02.2014 hebben wij hem per brief verzocht om ons binnen de dertig dagen het bewijs voor te leggen dat er effectief een arbeidskaart werd aangevraagd. Hij heeft dit niet gedaan. Voor deze reden aanvaardden wij het voorgelegde arbeidscontract niet als een grand voor regularisatie.

Betrokkene zou sedert 2006 in België verblijven. Er zijn evenwel geen verblijfsprocedures van hem bekend voor onderhavig verzoek in 2009. Hij wist nochtans dat hij na de maximale termijn van drie maanden voorzien in een visum voor kort verblijf, hij België moest verlaten. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Zijn lokale verankering (hij is werkwilleg, heeft sociale banden, legt getuigenverklaringen voor en hij huurt een woning) kan om bovenstaande redenen niet weerhouden worden als grand voor regularisatie (RW, arrestnr. 91 304, 09.11.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een derde middel voert verzoeker onder meer de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt ontwikkeld als volgt:

“Als laatste reden haalt verweerder aan dat het onvoldoende vaststaat dat verzoeker zich sedert 2006 in België bevindt, aangezien er voor onderhavig verzoek van 2009 geen verblijfsprocedures van hem bekend zijn.

Verweerder spreekt zich in de beslissing tegen met het schrijven van 01.02.2013 waarin verweerder het volgende stelt:

"Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, OF dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend voor 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België

Verweerder kan niet op haar stelling terugkomen dat verzoeker niet langer verblijft dan 2009 en met andere woorden niet duurzaam zou verankerd zijn met ons land. Zijn duurzame verankering in ons land was net het argument om verzoeker onder voorbehoud van het afleveren van een arbeidskaart B, te laten inschrijven in het vreemdelingenregister dat één jaar geldig is.

Het kan aan verzoeker niet verweten worden dat de Dienst Economische Migratie nog geen beslissing in zijn dossier heeft genomen, terwijl het dossier reeds van 2009 aanhangig werd gemaakt, alsook bij verweerder.

Verzoeker heeft alles gedaan wat van hem verwacht kon worden.

Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij zijn procedures die hier lopende zijn afwacht. De lange duurtijd is niet aan verzoeker te wijten.

Het argument van verweerder dat verzoeker zichzelf doelbewust in een precaire positie heeft gebracht en zelf aan de oorsprong ligt van de schade, gaat niet op. Het is eveneens de verantwoordelijkheid van

verweerder dat dossiers binnen een redelijke termijn worden behandeld en een beslissing in wordt genomen.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, met name het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers betoog in het kader van het derde middel op een verkeerde lezing van de thans bestreden beslissing berust. In die beslissing wordt immers het volgende gesteld:

“Betrokkene zou sedert 2006 in België. Er zijn evenwel geen verblijfsprocedures van hem bekend voor onderhavig verzoek in 2009. Hij wist nochtans dat hij na de maximale termijn van drie maanden voorzien in een visum voor kort verblijf, hij België moest verlaten. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Zijn lokale verankering (hij is werkwilleg, heeft sociale banden, legt getuigenverklaringen voor en huurt een woning) kan om bovenstaande redenen niet weerhouden worden als grond voor regularisatie (RVV, arrestnr. 91 304, 09.11.2012).” (eigen onderlijning)

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, blijkt uit voorgaande overwegingen niet dat verwerende partij zou terugkomen op haar stelling dat verzoeker niet langer dan 2009 in België verblijft, doch wel dat zij vaststelt dat hij desondanks zijn voorgesteld verblijf sinds 2006 pas in 2009 een eerste stap heeft ondernomen om zijn verblijfssituatie te regulariseren en dat verzoeker derhalve zelf aan de basis ligt van de lokale verankering waarop hij zich beroept.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn.

Het derde middel is onontvankelijk voor zoveel de schending van het beginsel van de redelijke termijn wordt aangevoerd.

In het verzoekschrift ontbreekt zowel een duidelijke omschrijving van bepaling als een duidelijke omschrijving van de wijze waarop die bepaling door de thans bestreden beslissing wordt geschonden.

Dit onderdeel is derhalve onontvankelijk.

Het derde middel ongegrond.”

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Met betrekking tot de aangevoerde lokale verankering van verzoeker wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene zou sedert 2006 in België verblijven. Er zijn evenwel geen verblijfsprocedures van hem bekend voor onderhavig verzoek in 2009. Hij wist nochtans dat hij na de maximale termijn van drie maanden voorzien in een visum voor kort verblijf, hij België moest verlaten. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Zijn lokale verankering (hij is werkwilleg, heeft sociale banden, legt getuigenverklaringen voor

en hij huurt een woning) kan om bovenstaande redenen niet weerhouden worden als grond voor regularisatie (RW, arrestnr. 91 304, 09.11.2012)."

2.4. Verzoeker betoogt dat hij in afwachting is van de afgifte van een arbeidskaart B maar dat er nog steeds geen beslissing werd genomen door de Dienst Economische Migratie naar aanleiding van zijn aanvraag om een arbeidskaart van 24 oktober 2009, wat hem niet kan worden verweten, noch dat hij deze procedure afwacht. Het argument van de gemachtigde dat verzoeker zichzelf doelbewust in een precaire positie heeft gebracht en zelf aan de oorsprong ligt van de schade gaat volgens verzoeker niet op.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de lokale integratie van verzoeker niet betwist maar evenwel meent dat deze niet kan worden weerhouden als grond voor regularisatie.

De Raad betwist niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu het geval is. Een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen betreft immers per definitie vreemdelingen die op illegale en precaire wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. De gemachtigde kan dan ook niet op redelijke wijze elementen die wijzen op integratie, dit is verzoekers' lokale integratie, niet aanvaarden omdat hij meent dat verzoeker *"zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept"*. Verzoeker kan dus worden gevolgd waar hij stelt dat het argument van de gemachtigde 'niet opgaat'.

In haar nota herhaalt de verwerende partij louter de stelling dat verzoeker, die sinds 2006 in België zou verblijven, pas in 2009 een eerste stap heeft ondernomen om zijn verblijfssituatie te regulariseren en derhalve zelf aan de basis ligt van de lokale verankering waarop hij zich beroept. De verwerende partij meent dat deze beoordeling niet kennelijk onredelijk is, maar dit andersluidend oordeel doet geen afbreuk aan het gegeven dat een aanvraag om verblijfsmachtiging per definitie betrekking heeft op vreemdelingen die op illegale en precaire wijze verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. Daarenboven moet worden opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door de lokale integratie van verzoeker niet te betwisten maar te oordelen dat dit element onvoldoende is om een verblijfsrecht toe te kennen omdat de verzoeker voor de in punt 1.1 bedoelde aanvraag geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de maatschappelijke integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

Het derde middel is gegrond voor zover de schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige middelen behoeven geen verdere bespreking.

Aangezien het bestaan van buitengewone omstandigheden niet wordt betwist, leidt de gegrondheid van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing in zoverre hierin de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES